

ŘECKO
NEBESKÉ

SUE ROBERTS

ŘECKO NEBESKÉ

přeložila Jana Žlábková

Copyright © Sue Roberts, 2021

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Žlábková, 2026

Cover © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6156-2

*Věnováno celé mé báječné rodině
a všem přátelům, ať už tu jsou, nebo nejsou.*

PROLOG

V noci jsem vzrušením skoro nespala a ráno jsem vyskočila z postele s pocitem očekávání a radosti. Nemohla jsem uvěřit, že jsem na dovolené v nádherném Řecku a že trávím její polovinu s přítelkyněmi, které mi nedávno byly nesmírnou oporou. Nikdy předtím jsem nebyla na holčičí dovolené a představovala jsem si, jak se opaluju u velkého bazénu vedle vily a jak chodím po zlatavých písčitých plážích, abych si zaplavala v teplé akvamarínové vodě, a jak v příjemném letním vánku všichni jíme skvělá jídla v tavernách pod nebem posetým hvězdami. A když mé přítelkyně zamířily zpátky do Anglie, trávila jsem dny cvičením nenáročné jógy a čtením knih, které jsem během roku nashromáždila. Cítila jsem se trochu provinile, že na chvíli opouštím obchod, ale každý potřebuje občas volno, ne? Doufala jsem, že po výletě přijedu domů odpočatá a svěží. Nebo že alespoň nebudu trpět tak velkou úzkostí ze života. A držela jsem si palce, aby řecký ostrov Skiathos dokázal udělat své kouzlo...

KAPITOLA I

Vzduch byl plný těžké vůně levandule a ibišku a já ji zhluboka vdechovala. Občas, když toto omamné aroma zaplní tu část mého domu, v níž vyrábím přírodní mýdla a tělové krémy, popadnu podložku a vezmu ji ven, stáhnou si tmavé kudrnaté vlasy do drdolu a cvičím jógu. Nebo prostě jen sedím, popíjím nějaký nápoj a rozjímám o životě. Mám tmavohnědé oči ladící s tmavohnědými vlasy a kdysi jsem se v žertu zeptala své maminky, která má světlou pleť, jestli nejsem adoptovaná, a ona mi vzápětí připomněla, že kudrnaté vlasy mám po tatínkovi, stejně jako hodně vzdálené italské geny, které podle mě můžou za barvu mé kůže.

Obchůdek je momentálně dobře zásobený, díky čemuž vypadá jeho interiér hodně lákavě, ale prodej mírně klesl. Za rušnějších časů se mi dařilo ušetřit každý měsíc trochu peněz, ale teď na tom není mé bankovní konto příliš dobře. Za pokles prodeje může hlavně fakt, že zákazníci dávají přednost nakupování v nákupních centrech a přes internet, což se neblaze podepsalo i na naší hlavní třídě. A já se dál snažím svůj obchod nazvaný Milujte svou kůži, který se nachází v dlážděné uličce kousek od hlavního tržního náměstí hezkého města Ormskirk ležícího v hrabství Lancashire, udržet. Prodávám celou řadu domácích produktů na péči o kůži od tělového krému s vůní růží přes mýdla s lučním kvítím po zklidňující himálajské koupelové soli obsahující všechno, co vás napadne.

Moje vášeň pro výrobu mýdel začala už v dětství, kdy jsem v koupelně sbírala zbytky matčiných barevných mýdel a namačkala je do plechovky, aby vznikla nová duhová kostka. Zároveň jsem experimentovala s parfémy z okvětních lístků různých květin a se směsmi vůní v lahvích různých tvarů a velikostí stojících v řadě na parapetu mého pokoje. Vyrábění nových mýdel je pořád moje hlavní vášeň, ale prodávám i zboží od místních dodavatelů, včetně ručně vyráběných svíček a hezkých šálů. Svůj obchod jsem otevřela před necelými třemi roky, kdy se mi podařilo z víkendových trhů našetřit dost peněz na jeho pronájem.

Když městská rada zvýšila nájmy, začaly se zavírat okenice jednoho místního obchodu za druhým a objevovat se cedule s nápisem „Na prodej“. Já se držím nad vodou díky stánkům na nedělních řemeslných trzích, což znamená, že občas pracuju sedm dní v týdnu, ale svoji práci miluju. Některé dny mě trápí, když zákazníci vejdou do obchodu jen proto, aby se schovali před deštěm, a letmo si prohlížíjí zboží a komentují příjemné vůně, ale nakonec si nic nekoupí. Sheila, která měla vedle obchod s vlnou, ho musela minulý měsíc zavřít, protože nebyla schopna soupeřit s prodejnou s velkými výprodeji otevřenou nedaleko autobusové zastávky o pár ulic dál.

„Ta vlna nemůže být stejně kvalitní,“ stěžovala si. Potkala jsem ji po práci ve městě a zašly jsme na kávu. „Tak levná vlna není vhodná na pletení, ale lidem se zjevně líbí ty výprodeje.“ Povzdechla si.

„Ale pro tebe je to dobrá zpráva,“ opáčila jsem. „Až zákazníci přestane levné zboží bavit, vrátí se a budou zase nakupovat u tebe. Vlastně by to mohlo být tvoje prodejní motto. Mohla bys mít na trhu stánek s velkou cedulí ‚Kupujte Sheilinu vlnu, neriskujte vyrážku.‘“

Smíchem vyprskla kávu.

Sheila navíc prodávala vlnu každý týden v úterý a sobotu na internetovém trhu, kde měla podle všeho značný ohlas. „Já prostě nesnáším chladné počasí. Jsem děsná měkkota.“

Má světlou pleť a hodně štíhlou postavu a celkově vypadá, že by ji silnější závan větru mohl odváť, a tak na mě velmi zapůsobilo její odhodlání udržet si podnikání na venkovním trhu.

„Možná se k tobě přidám, pokud to tak bude pokračovat i nadále,“ řekla jsem jí. „Tak vysoký pronájem si už asi brzy nebudu moci dovolit a dveřmi moc zákazníků neprojde.“

„Je pravda, že doba je hodně obtížná, ale vždycky se dá nějak přežít,“ prohlásila odhodlaně. Zjevně jí nový způsob prodávání vlny nevadil. „Jen musíš trochu rozšířit nabídku. Mám dokonce stránku na Facebooku a ty by sis ji měla založit taky,“ poradila mi.

„Jsi pro mě velkou inspirací,“ řekla jsem jí, než jsme se rozloučily. „A možná to není špatný nápad.“

Nejsem na Facebooku a asi o mnohé přicházím, ale nechci být příliš viditelná na sociálních sítích, protože člověk nikdy neví, kdo se na jeho profil dívá.

„Brzy na viděnou. Opatruj se,“ řekla Sheila. „A pamatuj si, že kdyby bylo hodně zle, vždycky si můžeš pronajmout stánky na trhu.“

Vydávám se pro kávu, abych si ji odnesla domů – což je jeden z mála luxusů, které si dopřávám – a ihned si nasazuju kapuci mikiny, protože na lesknoucí se chodník vytrvale dopadají kapky deště. Obcházím pár, který se choulí pod velkým červeno-bílým deštníkem a hledí do výlohy knihkupectví Waterstones, kde je vystavená nejnovější detektivka jednoho slavného spisovatele. Pak oba vejdou dovnitř.

Počasí je dneska nevlídné, což vždycky znamená, že venku nejsou skoro žádní lidé, kteří by nakupovali, a pod plátěnými stříškami trhových stánků trpělivě postává několik prodejců, včetně Sheily, kteří doufají, že přece jen něco prodají. Blíží se konec června, a přestože včera svítilo sluníčko, vypadá to, jako by nikdy nemělo přestat pršet.

Přemýšlím o tom, co mi řekla Sheila, a v duchu si říkám, jak dlouho potrvá, než se připojím k trhovcům a budu se pár měsíců třást vedle Sheily zimou a doufat, že prodám nějaké zboží. Je pravda, že obchodu by prospěla pořádná propagace, třeba celostránková reklama v místních novinách, ale zároveň těžko říct, jestli je někdo čte.

O chvíli později jsem s karamelovým latte zpátky v obchodě a hloubám o budoucnosti, když mě náhle vytrhne z úvah zacinkání zvonku u dveří. Jsou ze dřeva a skla a ladí s velkými okny v dickensovském stylu, která by se skvěle hodila do starobylé cukrárny.

„Dobré ráno,“ řekne rusovláska v elegantním baloňáku, která vejde do obchodu a dá deštník do stojanu u dveří. Nejspíš je jednou z lidí schovávajících se před deštěm bez úmyslu si něco koupit.

„Dobré ráno,“ řeknu vesele a pronesu pár slov o špatném počasí.

„To ano, je ohavně. Jsem ráda, že jsem tady. Ách, to je krása.“ Vezme z dřevěného stojanu dárkovou sadu s mandarinkovými mýdly a krémem na ruce zabalenou v celofánu a převázanou krémovou stuhou. „Moje dcera bude mít brzo narozeniny a vůni mandarinek miluje.“

Otevřu nádobku se vzorkem krému, nabídnu jí, ať si ho natře trošku na ruce, a ona zavře oči a vdechuje vůni. Kdykoliv předvádím lidem své výrobky, cítím hrdost, hlavně když na ně reagují pozitivně.

„Je opravdu úžasný. Pokožka je krásně hladká,“ řekne spokojeně, a když ke mně napřáhne ruce, ukáže dokonale upravené nehty nalakované stejným odstínem, jaký mají její vlasy.

V duchu se usměju, protože mě napadne, že mandarinka zapadá do jejího celkového oranžového stylu.

„Vezmu si tuhle sadu a taky tohle.“ Vybere si dvě mýdla s vůní magnolie a hydratační krém s vanilkou.

Když jdeme k pultu, aby mohla zaplatit, zvedne ruku, znovu si přivoní a ještě jednou vůni krému nadšeně pochválí.

„Váš obchod je moc hezký. Nevzpomínám si, že by tu byl, když jsem byla v Ormskirku naposledy, ale přece jen to je už pár let.“

„Takže vy nejste odtud?“ zeptám se a skládám nákup do hnědé tašky vyrobené z recyklovaného papíru, na které je logo obchodu. Nikdy předtím jsem ji tu neviděla a v malém městě zná člověk lidí spoustu.

„Ne, já žiju v Lytham St. Annes,“ odpoví, když mi podává kreditku. „Jsem novinářka a pracuju pro časopis *Lancashire Life*. Nějakou dobu jsem o téhle oblasti nepsala, tak mě napadlo, že bych se mohla zaměřit na nezávislé obchody. Ráda bych o vás napsala článek, tedy pokud byste chtěla. Teď už jsem to tady viděla a na vlastní kůži si vyzkoušela váš výrobek. A vašemu podnikání by to hodně prospělo,“ dodá vesele.

Náhle ztuhnu. Publicita by podnikání opravdu prospěla, a navíc je humorné, že jsem o ní chvíli předtím přemýšlela, ale nechci riskovat, že mě někdo uvidí v časopise.

„Nejsem si úplně jistá. Existuje jistý člověk a já nechci, aby věděl, kde teď jsem,“ řeknu jí slušně, abych ji přímo neodmítla.

„Jasně, to chápu.“ Už na mě dál nenaléhá, ale vtiskne mi do ruky navštívenku a já si přečtu její jméno. Melanie Kingová. „Kdybyste si to případně rozmyslela. A pokud ten člověk nežije v Lancashiru, není pravděpodobné, že by ten časopis viděl. Jen mě to tak napadlo.“ Mile se na mě usměje, popadne deštník a odejde.

Během dopoledne si najde cestu do mého obchodu ještě pár zákazníků, včetně paní s asi šestiletou roztomilou holčičkou. Paní mi sdělí, že by chtěla koupit něco, co by potěšilo její přítelkyni, která nedávno prožila hodně obtížné období.

„Moje maminka má příští týden narozeniny,“ prohlásí holčička, která má dlouhé hnědé vlasy a v ruce drží malou růžovou kabelku.

„Opravdu?“ řeknu, a zatímco si její maminka prohlíží zboží, vezmu z pultu malý krém na ruce s vůní růží a strčím ho holčičce do kabelky.

„Pšššt. Pro maminku k narozeninám.“ Mrknu na ni a ona překvapeně vykulí oči.

„Děkuju,“ řekne, a když se mile usměje, je vidět, že jí chybí dva přední zuby.

Její maminka koupí dárek pro svou přítelkyni, a když odcházejí, holčička se otočí a zamává. Po zbytek dopoledne mám bohudík tolik práce, že nemám čas sedět a přemýšlet o článku do časopisu. Ani o Scottovi.

Kolem půl jedné otočím ceduli na dveřích, aby bylo jasné, že je zavřeno, a vydám se do kuchyňky v zadní části obchodu, abych si uvařila kávu. V duchu si přehrávám rozhovor s Melanií z časopisu *Lancashire Life*. Běžně mívám během přestávky na oběd otevřeno, protože nechci propásnout zákazníky, ale dneska jsem se rozhodla, že na patnáct minut zavřu a kávu si v klidu vychutnám. Když zapínám varnou konvici, instinktivně si druhou rukou přejedu po mírně vystouplé jizvě na břicho a přemýšlím o tom, jak moc se během několika posledních let můj život změnil.

Popíjím kávu a přemýšlím o různých věcech, když se náhle ozve bušení na dveře obchodu. Je to moje přítelkyně Paige. Když jsem se sem přestěhovala, hodně rychle jsme se sblížily. Byla na mě velmi milá a její pozitivita mě podpořila pokaždé, když jsem se zamýšlela nad tím, kam se můj život ubírá.

„Otevři, Becky. Nebo se počurám.“ Zamíří rovnou dozadu a přes rameno vykřikne, že záchody na trhu jsou kvůli úklidu zavřené.

Po pár minutách se objeví.

„Uff, to je úleva. A taky jsem ti přinesla tohle.“

V ruce drží kreditku a já si všimnu, že dneska má dlouhé nehty nalakované tmavomodře, aby ladily s kalhotovým kostýmem. Obdivuju nehty druhých, hlavně ty přirozeně hezké, jako má Paige. Mám sice husté a lesklé vlasy, ale než mi nehty dorostou do požadované délky, pokaždé se zlomí. Možná je to tím, že jsem si je

dlouho kousala, což byl zlovyk, kterého se mi podařilo zbavit teprve nedávno.

„Nech ji u sebe až do konce měsíce,“ prohlásí a podá mi kartu. „Já to nezvládám. Už jsem v minusu, a stejně chodím nakupovat věci, které nepotřebuju. Kéž by obchody neměly tolik zatracených výprodejů.“ Povzdechne si.

„Potřebuješ terapii,“ řeknu jí napůl v žertu. „A co nakupování přes internet?“ Když si беру její kartu, přimhouřím oči a v duchu si promítám scénář, který se odehrává na konci téměř každého měsíce. Paige vždycky utratí spoustu peněz za dárky pro ostatní lidi i pro sebe a nedokáže odolat výprodejům. Nedávno koupila dvojčatům naší přítelkyně Abby pletené svetry za výrazně nižší cenu a neodradil ji ani fakt, že dvojčatům jsou dva roky a svetry byly pro čtyřleté děti. Prohlásila, že taková koupě se musí využít a že do nich „dorostou“.

„Nemám číslo karty nikde napsané. Věř mi. A nedokázala jsem si ho zapamatovat. Jsem ráda, že si vzpomenu na datum svého narození.“ Zasměje se a její smích je tak nakažlivý, že občas rozesměje i úplně cizí lidi.

„To je tím, že ji pořád měníš,“ poškádlím ji.

„Trefné. Jasně. Půjdu se porozhlédnout po nějakém jídle do M&S. Chci Robovi připravit dobrou večeři a koupit lahev kvalitního merlotu. A možná i čokoládový dezert.“

Otevře kabelku a vyndá z ní zrcátko, aby si přetřela rty růžovou rtěnkou.

„Ale Rob nemá narozeniny, ne?“ zeptám se.

„Ne, ale tu hostinu si zaslouží, protože se o mě úžasně stará,“ řekne, stiskne rty a zadívá se do zrcátka. Dívám se na Paige, která s dlouhými rovnými blondatými vlasy a obličejem bez vrásek vypadá, jako by jí nedávno bylo pětadvacet, přestože jí bude příští rok čtyřicet.

„A nebudeš potřebovat tu kreditku? Proč vůbec utrácíš, když nejde o zvláštní příležitost?“ zeptám se, jako kdybych byla od finanční policie.

„No, já chci jen hotovku pro dva. Než jsem ti dala kartu, vybrala jsem v bankomatu dvacet liber, abych nemohla utratit ani o penci navíc,“ oznámila vítězoslavně.

Usoudila jsem, že bude lepší, když jí neřeknu, že u pokladny mají velký výprodej krabiček s belgickými čokoládovými bonbony, o nichž vím, že jsou její oblíbené.

S Paige jsem se seznámila asi před třemi roky ve fitku, když jsem se tady v Ormskirku ocitla poprvé. Když tehdy viděla, jak jsem bezradná, pomohla mi při cvičení se závažím a hned jsme si sedly. Sdělila mi místní důležité informace a řekla, že kdybych se chtěla přestěhovat, mohla by mi najít nějaký pronájem, protože pracuje v realitce. Během let, co se známe, mi nosila květiny, a když jsem byla skleslá, brala mě na koktejly a pokaždé mě dokázala rozesmát, i když jsem byla úplně na dně. Byla tak hodná, že mě zanedlouho po seznámení představila své nejlepší přítelkyni Abby, a brzy z nás byla trojice. Paige žije se svým manželem Robem, který je stavitel, v třípokojevém dvojdomku nedaleko parku. S Robem měla štěstí, protože jí je naprosto oddaný. Ona je ale taky docela dobrý úlovek, až na to, že má trochu nekontrolovatelné nákupní návyky – ale nikdo není dokonalý.

Než musí zpátky do práce, chvíli si povídáme.

„Hele, jestli mám stihnout ten nákup, musím už jít. Vyrazila jsem ven mezi dvěma schůzkami. V půl druhé budu někomu předvádět pětipokojový dům v St. Helens Road.“ Podívá se na hodinky.

„Super,“ řeknu a představuju si, jak její podpatky ťukají na parketové podlaze v chodbě hezkého domu.

„To jo. Ohromně mě baví provázet potenciální kupce velkými domy. Tak zatím.“

Paige mi často o domech, které jako realitní makléřka ukazuje lidem, vypráví. Vyžádali si ji například muži, kteří v mučivé agónii rozvodu prodávají rodinné domy. Od jedné pomatené staré dámy, která ji považovala za svou dceru, dostala vzácný rodinný klenot – který byl navrácený skutečné dceři – a jednou ji překvapil chlapík, který vyšel ze sprchy v domě, který měl být prázdný. Ale nejradši mám příběh o psovi, který trpěl plynatostí a páchl tak příšerně, že potenciální kupec málem prohlídku odložil, protože pes chodil pořád za nimi a v každém pokoji prděl.

„Já netuším, čím toho psa ti zatracení majitelé krmili, ale všichni jsme potřebovali plynovou masku,“ líčila mi Paige bujaře. Naštěstí pak vykázali psa na zahradu a koupě nakonec klapla.

„Věřila bys, že v té ulici bydlí doktor a jeho dům se skutečně nazývá Lůžkové sídlo?“ řekla mi jednou a zavrtěla hlavou. Paige svou práci miluje a je v ní opravdu dobrá.

Zamávám odcházející přítelkyni a vrátím se ke kávě a k přemýšlení o Melaniině nabídce. Jaká je šance, že by Scott časopis *Lancashire Life* viděl? A kdo nepotřebuje v ekonomicky obtížné době podporu svého podnikání? Převracím vizitku v rukou a slíbím si, že nad tím ještě popřemýšlím.

KAPITOLA 2

„S trýčku Henry, ahoj.“ Zvedám příchozí hovor a sedím v útulném dvoupokojovém domku, který stojí poblíž nádraží a který si pronajímám. Vypadá trochu jako chaloupka, protože má bílé vnější zdi, černé vchodové dveře a je před ním hezká zahrádka s polním kvítím. Mám štěstí na skvělého domácího, který souhlasil s dlouhodobým pronájmem a má v plánu za pár měsíců zrekonstruovat kuchyň. Navíc je tu dubové obložení a na zdech krémové a terakotové dlaždičky, které působí příjemným dojmem. Od chvíle, kdy jsem se sem nastěhovala, se tu cítím úžasně a nemám v úmyslu se stěhovat někam jinam.

Henryho pokaždé pobaví, když mu říkám strýčku, přestože je mi třiatřicet, ale oslovovat ho jen Henry mi prostě nepříjde správné.

„Volám ti, abych se zeptal, jestli máš nějaké plány na letošní dovolenou,“ řekne vesele.

„Ty žertuješ. Jsem ráda, že mám střechu nad hlavou,“ odpovím upřímně.

„Opravdu? To jsem netušil. Tvoje matka se o ničem takovém nezmínila,“ řekne a z jeho hlasu je cítit upřímný zájem.

Není to potřeba. S rodiči se o svých finančních záležitostech nikdy nebavím, protože nechci, aby si dělali starosti. Už tak se cítím provinile kvůli tomu, že změnili celý svůj život jen proto, aby mi byli nablízku, i když mě neustále ujišťují, že toho nelitují. Navíc

když klesnou tržby, pokaždé se mi podaří zase je dostat nahoru, přesně jako dneska.

„Můžu ti posílat nějaké peníze, abys překonala obtížné období. Stačí říct,“ nabídne mi strýček Henry štědře.

Tenhle rozhovor jsme vedli už před časem, ale já žádnou podporu vážně nepotřebuju. Moje finance jsou na tom mírně lépe od doby, kdy prodávám na řemeslných trzích. Uvědomila jsem si, že peníze nejsou všechno. A pomalu začínám být v téhle oblasti v klidu.

„Díky, strýčku Henry, ale jsem v pohodě, opravdu,“ ujistím ho.

„No tak dobrá, jak myslíš. Ale zpátky k té dovolené. Napadlo mě, jestli by ses nechtěla chvíli starat o mou vilu. Zaplatím ti i letenku, protože bys mi tím hodně pomohla. Pár týdnů se budu plavit po Středomoří a představa, že bude po celou dobu prázdná, se mi vůbec nelíbí. Zeptal bych se tvé matky, ale víš, jak je na tom s létáním,“ dodá.

Strýček Henry je majitelem nádherné vily na řeckém ostrově Skiathos a od doby, co moje teta Bea před dvěma roky nečekaně zemřela, tráví většinu času na plachetnici. Zavřu oči a představuju si světle žlutou vilu s terakotovou střechou, která stojí vysoko na kopci a je z ní výhled na hezký přístav. V duchu vidím příjemné taverny, které ho lemují, a taky skvělé jídlo. Zní to opravdu hodně lákavě.

„Je to lákavá nabídka, ale nerada opouštím svůj obchod na tak dlouho,“ řeknu.

„Jasně. A máš tam hodně práce? Myslel jsem, že jsi říkala, že to není až tak žhavé,“ prohlásí Henry.

„No, moc práce tam není. A není to až tak žhavé, ale nejspíš právě proto bych měla zůstat tady a snažit se do něj vložit víc energie,“ vysvětlím mu. „A navíc se chci připravit na další řemeslný trh, i když se bude konat asi až příští měsíc.“

Upřímně řečeno, vlastně nevím, co mám dělat. Opravdu bych měla vložit do podnikání veškerou energii, ale zároveň si nejsem

jistá, jestli by bylo fér požádat maminku, aby na obchod dohlédla. Snažím se vzpomenout si, kdy byli mí rodiče od odchodu do důchodu na společné dovolené, přestože jsem jim říkala, že můžou jet, kamkoliv chtějí.

„No, já chápu, jak se cítíš, Becky,“ řekne strýček Henry. „Ale možná by ti volno prospělo a třeba bys měla možnost pro svůj obchod vymyslet pár nových nápadů. Jsem si jistý, že tvoje matka po té příležitosti přímo skočí a moc ráda ti pomůže,“ dodá.

„Možná máš pravdu.“

„Tak dobrá, popřemýšlej o tom a klidně si s sebou vezmi pár svých přítelkyň. Vždyť víš, že je tam pokojů dost.“

Přesněji řečeno, jsou tam čtyři apartmány. A úžasný bazén.

„Popřemýšlím o tom, strýčku Henry. Za den nebo dva ti dám vědět,“ řeknu mu.

„Ale neváhej dlouho. Jestli nemáš zájem, dám to na stránky Airbnb, i když bych tam měl radši rodinu, protože se mi moc nelíbí představa, že by v mé posteli spal cizí člověk.“ Zasměje se a já si představím, jak sedí u bazénu, opálený, s hustými a pořád černými vlasy, popíjí gin s tonikem a plátkem limetky.

Henry ty peníze z pronájmu opravdu nepotřebuje, ale když někam odjede, je radši, když je vila obydlená. Vydělal miliony v zahradnickém průmyslu a vlastnil na severovýchodě tři obrovská zahradní centra, která prodal za velmi slušné peníze. A tehdy se on a teta Bea odstěhovali na Skiathos. V současné době utrácí peníze za večere v luxusních restauracích a plaví se na plachetnici s přáteli z tamního jachtařského klubu.

Když ukončíme hovor, přemýšlím o jeho nabídce odjet a nějaký čas zůstat v jeho vile. Mám štěstí, že se mi taková příležitost naskytla, protože jinak bych si nemohla žádnou dovolenou v zahraničí dovolit, a on je ochotný mi zaplatit i letenku. Nechci, aby byl obchod během mé nepřítomnosti zavřený, ale možná by mi máma

ráda pomohla, zvlášť když je můj obchod hned vedle kadeřnictví, které patří její přítelkyni z ulice. Táta tráví od odchodu do důchodu většinu času ve velkém skleníku na zahradě a máma se mi jednou přiznala, že se občas cítí trochu osamělá. V takových chvílích se obávám, že jí chybí bývalý styl života v Plymouthu.

„Já myslím, že spousta lidí má v důchodu vnoučata, o která se stará,“ řekla mi jednou poté, co usoudila, že už bych s tím měla něco dělat. Když je člověk jedináček, bývá právě tohle problém. Nemá sourozence, na které by rodiče mohli zaměřit svá očekávání. Klidně přiznám, že bych někdy chtěla být máma, ale takové věci se nedají uspěchat. Nejdřív je třeba najít vhodného partnera, i když v současné době je přítel to poslední, co hledám.

Je nedělní ráno a můj obchod je dnes i zítra zavřený, a tak přemýšlím, co budu celý den dělat. Před chvílí jsem dokončila výrobu jedné série mýdel a krémů na ruce, z nichž pak udělám dárkové sady. Přepínám televizní kanály a chvíli se dívám na *Sunday Brunch* a žasnu nad tím, jak do sebe hosté pořadu tak brzy ráno házejí speciální giny a neplete se jim jazyk.

Máma mě pozvala na nedělní oběd. Vlastně to není oběd, protože se koná až kolem páté hodiny. Máma totiž usoudila, že s tátou jedí příliš často a hodně. „Já nevím, čím to je, ale po nedělním obědě mám hrozně chuť a nemůžu přestat jíst,“ řekla mi a podle mě je to tím, že peče tolik koláčů a zákusků, že by jimi nakrmila celou ulici.

Když dodělám mýdla, je těsně po desáté a vlak do Liverpoolu mi jede za patnáct minut, a tak se rozhodnu, že zamířím do centra. Pošlu textovku svojí přítelkyni Abby, abych zjistila, jestli má čas a jestli bych se za ní mohla tak na půl hodinky zastavit. Abby žije se svým partnerem Joem a mají patnáctiletou dceru Heather a dvouletá dvojčata, Finleyho a Jacka. Ve čtyřiceti letech zjistila, že je zase těhotná, a tehdy mi přiznala, že ji to hodně překvapilo, protože si myslela, že Heather bude jedináček.

Pět minut po odeslání zprávy mi zazvoní mobil.

„Jasně. Řekni kde a do hodiny tam budu. Joe je dneska doma, takže můžu na chvíli vypadnout,“ řekne Abby zadýchaně.

„Ty jsi utíkala? Nebo jsem něco přerušila...?“ zeptám se a zasměju se.

„Pche. Kéž by. Ne, běhala jsem po schodech nahoru a dolů a hledala Finleyho dudlík. Dvojčata jsou dole a chvilku spí, protože jsou vzhůru už od pěti.“

„Proboha, musíš být utahaná. Vážně se chceš sejít? Můžu zajít k vám, jestli je to pro tebe lepší,“ nabídnu jí.

„Ne. Potřebuju vypadnout z domu, nebo se zblázním.“ Zasměje se, ale já si nejsem jistá, jestli to není spíš zoufalství.

„Dobrá. Budu před tou kavárnou na Bold Street a dáme si kafe. Odpoledne jedu na oběd k rodičům, takže jíst nebudu.“

„Bezva, tak se za chvilku uvidíme.“

Abby je spisovatelka na volné noze a pracuje z domova. Když ji Paige přivedla do obchodu, okamžitě si ho zamilovala a dopřála sobě a své dceři pár věcí z mé nabídky.

„Tady to voní přímo luxusně,“ řekla a pořádně nasála vzduch. „Vlastně to tu voní jako v těch drahých obchodech, ale vidím, že ceny jsou nižší.“ Vzala do rukou brusinkové a limetkové mýdlo, chvíli vdechovala jejich vůni a spokojeně přikyvovala a potom mi vyprávěla o své blogu, kam píše o nových podnikatelích v naší oblasti, a nakonec se mě zeptala, jestli bych tam chtěla taky být. Odmítla jsem. Zanedlouho už jsem ale seděla se svými novými přítelkyněmi nad kávou v kavárně na hezké dlážděné ulici Church Walks a povídala jim o Scottovi a o tom, proč jsem se přestěhovala z Plymouthu právě sem.

„Muselo to pro tebe být příšerné,“ řekla Abby soucitně. „Hlavně když jsi musela celý svůj život úplně změnit.“

„Každý mrak má stříbrný lem,“ prohlásila Paige se svou obvyklou pozitivitou. „Kdybys neskončila tady, přišly bychom o tvoje

přátelství.“ Její slova mi vehnala slzy do očí. Okamžitě se z nás staly přítelkyně a od té doby jsme nerozlučná skupinka.

Nikdy by mě nenapadlo, že když opustím Plymouth, najdu tak skvělé a chápající přítelkyně. Když o tom přemýšlím, tam doma jsem nikdy moc přátel neměla, protože jsem většinu času trávila se Scottem... než se to mezi námi pokazilo. Když se ohlížím zpátky, řekla bych, že příležitostí posilovat přátelství se ženami, s nimiž jsem se stýkala v práci, jsem měla hodně, ale Scottovi se nelíbilo, že bych chodila ven bez něj. Vypravuju si jeden večer, kdy jsem uvízla v dopravní zácpě a byla jsem vystresovaná, protože bylo jasné, že nestihnu být doma v půl sedmé, což byla jeho oblíbená doba na večeri. Když si na to vzpomenu, mám na sebe zlost a vůbec nechápu, že jsem to dovolila, ale tehdy jsem si neuvědomovala, že to dělám.

Sedím ve vlaku a na třetí zastávce nastoupí muž a mně se málem zastaví srdce. Vypadá hodně povědomě, má tmavé vlasy sčesané na stranu a pečlivě zastřižené vousy. Povědomé jsou i jeho pohyby a výška a já cítím, jak mi buší srdce, a rychle zabořím oči do novin, které někdo nechal na protějším sedadle. Muž se otočí, a jak se na něj dívám přes okraj novin, je mi jasné, že to není Scott, ale ta podoba mě úplně rozhodí. Je možné, že to tak bude až do konce života? Přece si nebudu pořád říkat, že mě pozoruje v davu, a nebudu se děsit pokaždé, když spatřím někoho, kdo je mu podobný. Dávám se do kupy a připomínám sama sobě, že jsem od něj stovky mil a nikdo kromě rodičů neví, kde teď žiju.

O půl hodiny později si říkám, že nesmím být tak nervózní, napřímím se a nasadím úsměv, protože na mě mává Abby sedící u stolku před Leaf café. Zamířím k ní a tvářím se mnohem sebevědoměji, než jak se skutečně cítím. Centrum města mě občas dost zneklidní, ale upřímně se snažím tu úzkost překonat.

Když dojdu k Abby, vstane, pořádně mě obejmě a kaštanové vlasy jí padají na ramena. Má velké hnědé oči a úsměv, který jí

rozzáří celou tvář. Dneska má na sobě módní černé džíny s dírami na kolenou a bílé tričko. Není nalíčená a vypadá úžasně.

„Je příliš brzy na skleničku vína?“ zeptá se nadějeplně a podívá se na hodinky.

„No, na mě možná ano, ale ty si dej, jestli chceš,“ odpovím.

Když nás mívá servírka, objedná si kávu a Abby požádá o velkou sklenici svého oblíbeného chenin blanc a o čokoládové brownie pro nás obě.

„Neodsuzuj mě,“ řekne, když dostane víno, a pořádně se napije. „Je víkend a od doby, co mám dvojčata, téměř vůbec nepiju. Což, a nevykládej si to jinak, není nic špatného, ale občas...“ znovu se zhluboka napije, „je to prostě třeba. Takže, jak se máš?“

Žasnu nad tím, jak je svěží vzhledem k tomu, že se moc nevy-spala. Možná si na to člověk zvykne.

„Mám se dobře, díky. A co ty? Jak jde psaní?“ zeptám se. Velmi ji obdivuju, protože pracuje z domova, kolem nohou se jí motají batolata a málo spí.

„Upřímně řečeno, je to tak trochu noční můra.“ Povzdechne si. „Práce z domova býval můj sen, ale od doby, kdy mám dvojčata, to skoro nejde, pokud není Joe doma, což není nijak pravidelně.“

Joe, Abbyin manžel, pracuje na směny jako manažer v továrně na výrobu potravin, ale když je doma, udělá pořádný kus práce.

„Většinou pracuju, když dvojčata spí, přestože bych se nejradši schoulila vedle nich, protože jsem příšerně vyčerpaná. Včera jsem psala recenzi na jednu restauraci a místo ‚pepřová omáčka‘ jsem napsala ‚vepřová omáčka‘, protože jsem podvědomě vnímala, jak v televizi běží to zatracené *Prasátko Peppa*.“ Zavrtí hlavou a dá si doušek vína.

„Ach, Abby, to je skvělé.“ Vybuchnu smíchy. „Jsi dobrá, že sis toho všimla dřív, než jsi to odeslala.“

„Já vím! Dokážeš si představit takovou recenzi? ‚Steak, který se v ústech doslova rozplýval, dokonale dochutila vepřová omáčka.‘“

Obě se svíjíme smíchy.

„Nemůžeš je dávat na pár hodin týdně do jeslí?“ zeptám se.

„Vlastně jsem o tom už přemýšlela. Neměj mi to za zlé, jsem s nimi moc ráda doma, ale občas potřebuju nerušeně pracovat. Chtěla jsem počkat, až budou bez plen, ale momentálně je mnohem víc baví, když si dávají nočník na hlavu jako klobouk.“ Zakucká se smíchy.

V tu chvíli dorazí na stůl velké, skvěle vypadající brownie posypané moučkovým cukrem a vedle něj leží několik malin a dvě vidličky.

„No a co podnikání?“ zeptá se Abby.

„Žádná sláva, ale včera jsem měla dobrý den a celkově se mi daří, díky. Dneska ráno mi volal strýček Henry a nabídl mi finanční vzpruhu, ale odmítla jsem.“

Naberu si pořádný kus měkkého mazlavého brownie a v duchu si říkám, že jsme si měly objednat každá jedno, ale chci mít v žaludku místo na máminu vynikající pečeni.

„A taky se mě ptal, jestli bych mu na pár týdnů nedohlédla na vilu,“ dodám.

„Strýček Henry je ten, který žije v Řecku?“ zeptá se a pustí se do brownie a po každém soustu vydává nadšené zvuky.

„Ano, na Skiathosu. Má vilu, ze které je výhled na přístav. Přemýšlím o tom.“

„O čem přesně přemýšlíš?“ opáčí udiveně. „Já bych skočila do prvního letadla.“

„No, možná bys mohla,“ řeknu a napiju se kávy.

„Jak to myslíš?“ zeptá se a vykulí oči.

„Říkal mi, že s sebou můžu přivést pár přátel. Takže jestli máš zájem, i když je mi jasné, že nejspíš nemůžeš odjet, když jsou dvojčata tak malá a –“

Nadšeně vyjekne, potom vstane a k úžasu ostatních hostů předvede radostný taneček.

„Děláš si ze mě legraci? Jasně že pojedu, samozřejmě ne na celou dobu, ale aspoň na část. Joeova máma je nešťastná, že nemůže trávit víc času s dětmi, a po příležitosti hlídat je určitě skočí. Navíc budou brzy školní prázdniny, takže jí pomůže Heather. Jestli to myslíš vážně, tak já jedu.“

Ťukne sklenkou o můj hrnek s kávou a radostně zavýskne.

„Už ses ptala Paige?“ řekne, když se konečně zklidní. „Určitě do toho půjde, teda pokud dokáže být celý týden bez Roba.“ Zasměje se.

Často Paige a Roba škádlíme a říkáme, že jsou jako pár zamilovaných pubertáků, přestože jsou už šest let svoji.

„Ještě ne, ale zeptám se jí. Jsem si jistá, že by jela, jen nevím, jestli dostane v práci neplánované volno.“

„Kdy odjíždíš?“ Abby si rozhodí nádherné vlasy přes ramena a upoutá pozornost dvou mužů, kteří jdou kolem.

„Za čtrnáct dní, ale ještě to musím potvrdit strýčkovi Henrymu a zeptat se mámy, jestli dohlédne na obchod. Přemýšlela jsem o tom pořád dokola a problém je v tom, že...“ Na okamžik zaváhám. „Nejsem si jistá, jestli bych byla schopná tam jet sama.“

Abby položí dlaň na mou ruku.

„No, tak je dobře, že nebudeš muset,“ řekne konejšivě.

„Myslíš, že si do té doby zvládneš všechno zařídit?“ zeptám se s pocitem nadšení z představy, že by se ke mně přidala.

„Jasně že zvládnou. Ty jo, nemůžu tomu uvěřit. Čeká mě pár článků pro jeden časopis, ale můžu ti říct, že se mi budou psát mnohem líp na balkoně v Řecku, než když se dívám, jak si dvojčata hrajou v kočičím záchodě. Tohle je ta nejlepší zpráva ze všech,“ rozplývá se nadšením.

„Bezva! Tak já jen zařídím, aby máma dohlédla na obchod. Zeptám se jí dneska odpoledne u oběda.“

Na okamžik se cítím trochu provinile, že chci mámu požádat o pomoc, hlavně proto, že poslední dobou to mezi námi nebylo